

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIA
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.3888

Dosar nr.8630/2004

Ședința publică de la 21 iunie 2005

Președinte:	Liviu Giurgiu	-judecător
	Voica Bărbulescu	- judecător
	Măria Anghelescu	- judecător
	Niculina Vrâncuț	- magistrat asistent
	Aurelia Blezius	- procuror

S-au luat în examinare recursurile declarate de Autoritatea Națională a Vămirilor prin Direcția Regională Vamală Timișoara și de Ministerul Finanțelor Publice - A.N.A.F. prin Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș împotriva sentinței civile nr.434 din 1 noiembrie 2004 a Curții de Apel Timișoara - Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal s-au prezentat: recurentele pârâte Autoritatea Națională a Vămirilor prin consilierul juridic MP, care a reprezentat și intimata pârâtă Direcția Regională Vamală Timișoara și Ministerul Finanțelor Publice - A.N.A.F. prin consilierul juridic EM și intimata reclamantă S.C. X SRL București prin avocatul FG.

Procedura completă.

După prezentarea referatului cauzei, Curtea a constatat recursurile în stare de judecată și le-a pus în dezbaterea părților prezente, pe fond.

Având pe rând cuvântul, recurenții, prin reprezentanți, au solicitat admiterea recursurilor astfel cum au fost formulate, detaliind motivele expuse în scris.

Intimata reclamantă, prin avocat, a cerut să fie respinse recursurile ca nefondate, în considerarea aspectelor prezentate în întâmpinare.

Reprezentanta Ministerului Public a formulat oral concluzii în sensul respingerii ambelor recursuri ca nefondate, sentința atacată fiind legală și temeinică.

CURTEA

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată la data de 18 februarie 2004, așa cum a fost precizată, reclamanta S.C X, Timișoara a solicitat, în contradictoriu cu pârâții Direcția Regională Vamală Timișoara, Autoritatea Națională a Vămilelor și Ministerul Finanțelor Publice - A.N.A.F., anularea procesului verbal de control nr.3841 din 10 februarie 2004 încheiat de pârâta nr.1 și decizia nr.245 din 18 august 2004 emisă de ultimul pârât, cu privire la obligația de plată a sumei reprezentând TVA și dobânzi aferente.

În motivare, reclamanta a arătat că, printr-un proces verbal anterior, cu nr.232 din 11 septembrie 2003, pârâta Direcția Regională Vamală Timișoara a obligat-o la plata sumei reprezentând taxe vamale, TVA și dobânzi aferente pentru operațiuni de import de utilaje pe perioada 6 februarie 2001 - 31 august 2001 și, în procedura administrativă prealabilă, pârâtul Ministerul Finanțelor Publice a emis decizia nr.364 din 24 decembrie 2003, prin care a desființat în parte acest prim proces verbal pentru suma z dispunând refacerea controlului pentru intervalul 6 ianuarie 2001 - 3 martie 2003, urmând a se stabili activitatea principală a societății.

Urmare noului control, s-a apreciat de către organul vamal că, pentru importul de utilaje efectuat cu D.V.I. nr.18717 din 30 martie 2004, societatea reclamantă nu poate beneficia de facilitățile prevăzute de Legea nr.133/1999, întrucât activitatea sa principală desfășurată la momentul importului nu a fost de producție, ci de prestări servicii, astfel încât i-a fost reținută în sarcină obligația de plată a sumei y lei cu titlu de TVA și dobânzi aferente.

Reclamanta a mai arătat că această impunere s-a făcut pe baza stabilirii eronate a ponderii activității principale și prin aplicarea greșită a dispozițiilor Legii nr.133/1999.

Curtea de Apel Timișoara - Secția comercială și de contencios administrativ, prin sentința civilă nr.434 din 1 noiembrie 2004, a admis acțiunea și a anulat, ca nelegale, actele contestate, privind obligarea reclamantei de a plăti drepturi de import în sumă totală de y lei, reprezentând TVA și dobânzi aferente.

Instanța a reținut că, prevederile pct.2 din H.G. nr.244/2001 privind Normele metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999, invocate

drept temei al impunerii de către autoritățile pârâte și prin care se exceptau de la prevederile legii persoanele a căror activitate principală o reprezintă comerțul de bunuri, adaugă la lege și încalcă principiul constituțional al legalității normei de aplicare dispusă prin hotărârea de guvern.

Împotriva sentinței, au promovat în termen legal, recurs pârâții Autoritatea Națională a Vămirilor prin Direcția Regională Vamală Timișoara și Ministerul Finanțelor Publice - A.N.A.F. prin Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș.

În cadrul unor critici comune, recurenții au susținut, în primul rând, că stabilind nelegalitatea prevederilor pct.2 din H.G. nr.244/2001 și reținând că acest lucru este neconstituțional, prima instanță a depășit atribuțiile puterii judecătorești sau a încălcat regulile în materie de competență, întrucât această concluzie nu o putea formula decât Curtea Constituțională.

În al doilea rând, pârâții au criticat soluția recurată pe motivul nelegalității acesteia, în temeiul art.304 pct.9 Cod procedură civilă. Au susținut, în esență, că, în raport cu ponderea principală a activității reclamantei intime deținută la acel moment de către comerț și față de dispozițiile art.2 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 133/1999, societatea nu putea beneficia de facilitățile prevăzute de Legea nr. 133/1999 exclusiv pentru agenții economici a căror activitate principală era cea de producție sau de prestări servicii.

Nebeneficiind de facilitățile legale, susțin recurenții, intimata datorează suma ce i-a fost stabilită și menținută în sarcină prin actele contestate.

Criticile formulate sunt neîntemeiate.

Nu se poate reține că, stabilind nelegalitatea dispozițiilor pct.2 din Normele aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.244/2001, instanța fondului și-a depășit competența sau a încălcat atribuțiile puterii judecătorești.

Este atributul instanțelor de judecată să interpreteze și să aplice corect legea și, în speță, s-a aplicat pe calea excepției de nelegalitate, sancțiunea prevăzută de lege pentru ipoteza în care actul normativ infraparlamentar încalcă legea.

Faptul că prima instanță a reținut că încălcarea dispozițiilor legale prin norma metodologică de aplicare contravine unui text constituțional nu echivalează cu pronunțarea asupra neconstituționalității unei prevederi normative, astfel încât să se poată susține că s-au încălcat reguli în materie de competență.

Prin urmare, primul motiv de recurs este nefondat.

Nici în ceea ce privește nelegalitatea soluției, critica nu este întemeiată.

Ierarhia actelor normative impune ca hotărârea Guvernului privind normele metodologice de aplicarea a legii să fie emisă în limitele și potrivit legii, având în vedere că prevederile art.67 alin.1 din Legea nr.24/2000 permit numai intervenția legislativă pentru clarificarea normei legale exclusiv printr-un act normativ interpretativ de același nivel cu actul vizat, prin dispoziții interpretative cuprinse într-un nou act normativ sau prin modificarea dispoziției al cărui sens trebuie clarificat.

Conform art.67 alin.2 din Legea nr.24/2000, interpretarea legală intervenită poate confirma sau, după caz, infirma, ori modifica interpretările judiciare, arbitrale sau administrative, adoptate până la acea dată, cu respectarea drepturilor câștigate.

Art.79 din aceeași lege consacră caracterul de act subordonat legii hotărârilor Guvernului, astfel încât încălcarea acestor principii în elaborarea actelor infraparlamentare creează o situație ilegală.

Așa după cum, în mod corect, a reținut prima instanță, din interpretarea logică și teleologică a prevederilor art.1,2,3 și 4 din Legea nr. 133/1999, rezultă că scopul reglementării a fost stimularea înființării și dezvoltării în România de întreprinderi mici și mijlocii cu capital privat, prin acordarea de facilități de natura celor prevăzute la art.22 din lege.

Astfel, potrivit acestui text, întreprinderile menționate „beneficiază de scutirea de la plata taxelor vamale pentru mașini, utilaje, echipamente industriale și know-how, care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție și servicii”.

Ținând cont că beneficiile acordate de prevederile art.22 din lege sunt condiționate doar de utilizarea bunurilor importate în activitatea de producție sau servicii, prin normele metodologice adoptate la aproximativ 2 ani după publicarea legii, nu se putea adăuga la lege și nici nu se puteau înlătura drepturile câștigate anterior.

Art.22 din Legea nr. 133/1999 face vorbire exclusiv de „activitate proprie”. Noțiunea nu se confundă cu cea de „activitate principală efectiv desfășurată la momentul importului” introdusă prin normele de aplicare aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.244/2001.

Că scopul reglementării îl constituie acordarea facilității de scutire la taxe vamale reiese și din succesiunea de intervenții legislative care au prevăzut această facilitate, respectiv art.22 din Legea nr. 133/1999, art.8(3) din Legea nr.76/2000 privind bugetul de stat pe anul 2000, art.I

pct.2 din O.U.G. nr.297/2000 pentru completarea Legii nr. 133/1999, articolul unic al Legii nr.415/2001.

Față de cele expuse, se constată că, interpretarea făcută de organul de control, conform căreia activitatea de producție sau prestări de servicii trebuie să fie efectivă la momentul importului, adaugă la lege și nu este corectă.

Prin urmare, stabilirea creanței bugetare a societății intimat în temeiul unui raționament și unui text nelegale este incorectă, astfel încât soluția instanței fondului este legală și temeinică și, în considerarea tuturor celor expuse și a dispozițiilor art.318 alin.1 teza a doua din Codul de procedură civilă, Curtea va respinge recursurile declarate în cauză, ca nefondate.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursurile declarate de pârâții Autoritatea Națională a Vămirilor prin Direcția Regională Vamală Timișoara și de Ministerul Finanțelor Publice - A.N.A.F. prin Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș împotriva sentinței civile nr.434 din 1 noiembrie 2004 a Curții de Apel Timișoara - Secția comercială și de contencios administrativ, ca nefondate.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 21 iunie 2005.